

мозъка, докато се слѣятъ въ едно: какво става? Ето азъ се подвеждамъ по желанията, волята на единъ чуждъ. Неговитѣ мании ме обхващатъ и убиватъ всичко, което мислѣхъ, че е здраво въ менъ. Защо? Хиляди пѣти. И отново играта: какво става?

Какво става? — Азъ не знамъ. Виждамъ само: нищо чудновищно, страшно, необикновено.

И азъ гина подъ него.

26. Декемврий.

Само датата. Нищо друго. Така е отбелязанъ деня. Не е миналъ въ просъницата, въ размисъла, мжката, срѣдъ които съмъ слабъ за всичко.

30. Декемврий

Азъ вече не мисля, не чувствавамъ, не гледамъ. Седя като въ пълна парализа. Като мъртвецъ, очуденъ отъ собствената си смъртъ. Само когато той влѣзе въ стаята, очитѣ ми се разтварятъ широко и една мисль заблѣсква жестоко въ главата ми. Каква е, що ми носи тя, не знамъ. Тя блѣска, а очитѣ ми, широко разтворени, гледатъ непознатия.

3. Януарий

Днесъ пакъ.

Сжщото: огледалото и азъ.

И въ себе си виждахъ него.

Моитѣ ржце чупѣха жгли и джги, очитѣ ми въ безуменъ блѣсъкъ играеха и търсѣха. Моитѣ очи и ржце — и цѣлиятъ азъ.